

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 26 czerwca 2019 r.

Pozwem z dnia 25 czerwca 2018 roku powód A. K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o ustalenie, że wierzytelność nabyta przez pozwanego (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. od (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. na mocy „Umowy cesji wierzytelności” z dnia 9 lipca 2009 roku, której dłużnikiem jest powód, nie korzysta z ochrony prawa, wskutek podniesienia przez powoda zarzutu jej przedawnienia. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że pismem z dnia 28 grudnia 2017 roku pozwany wezwał powoda do spłaty wierzytelności nabytej przez pozwanego od (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. na mocy umowy cesji wierzytelności w łącznej kwocie 37.893,71 zł, jednocześnie zakreślając termin zapłaty do 7 stycznia 2018 roku. W odpowiedzi na powyższe pismo powód skierował do pozwanego pismo podnosząc zarzut przedawnienia przedmiotowej wierzytelności oraz wezwał pozwanego do złożenia w terminie 14 dni oświadczenia o uznaniu tego zarzutu oraz oświadczenia o zrzeczeniu się dochodzenia przedmiotowej wierzytelności na drodze postępowania sądowego. W odpowiedzi na pismo powoda, pozwany nie uczynił zadość temu wezwaniu. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew k. 4-5)

Pismem złożonym na rozprawie 16 stycznia 2019 roku powód A. K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zmodyfikował roszczenie w ten sposób, że wniósł o ustalenie, że wierzytelność nabyta przez pozwanego od (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. na mocy „Umowy cesji wierzytelności” z dnia 9 lipca 2009 roku, której dłużnikiem jest powód, wskutek podniesienia przez powoda zarzutu jej przedawnienia nie korzysta z ochrony prawa i powód nie ma prawnego obowiązku jej zaspokojenia.

(pismo k. 25)

W piśmie z dnia 20 maja 2019 roku, pozwany (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa jako bezzasadnego, zasądzenie kosztów postępowania na rzecz pozwanego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że żądanie powoda ustalenia, że nie ma on obowiązku zaspokojenia wierzytelności pozostaje niecelowe skoro takie prawo wynika z ogólnie obowiązujących przepisów prawa. Ponadto powód nie wykazał interesu prawnego do wystąpienia z żądaniem jak w pozwie i piśmie procesowym z 16 stycznia 2019 roku. Wskazał, że wobec aktualnych przepisów Kodeksu Cywilnego w zakresie zarzutu przedawnienia pozwany nie stwarza zagrożenia dla prawnie chronionych interesów powoda. Ponadto dotychczas podjęte działania polubowne miały na celu polubowne zakończenie sprawy wbrew przedawnieniu roszczenia. Powód nie zakwestionował swojego zobowiązania wobec pozwanego ani co do zasady ani co do wysokości, a powołał się na zarzut przedawnienia.

(pismo k. 29-29v)

Pismem złożonym na rozprawie 12 czerwca 2019 roku powód A. K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zmodyfikował roszczenie w ten sposób, że wniósł o ustalenie, że wierzytelność nabyta przez pozwanego od (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. na mocy „Umowy cesji wierzytelności” z dnia 9 lipca 2009 roku, której dłużnikiem jest powód, wskutek podniesienia przez powoda zarzutu jej przedawnienia nie korzysta z ochrony prawa, powód nie ma prawnego obowiązku jej zaspokojenia i podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia przedmiotowej wierzytelności nie stanowi nadużycia prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c.

(pismo k. 42)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 28 grudnia 2017 roku (...) Polska, działając w imieniu (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. wezwało A. K. do zapłaty zadłużenia, wynikającej z umowy o numerze referencyjnym (...), które na dzień 28 grudnia 2017 r. wynosi 37.893,71 zł, jednocześnie informując, że wierzytelność została zbyta przez (...) Bank (...) S.A. na mocy cesji wierzytelności z dnia 9 lipca 2009 r.

(wezwanie do zapłaty k. 9-9v)

Pismem datowanym na 9 stycznia 2018 roku A. K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wezwał wierzyciela (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. do złożenia oświadczenia, z którego będzie wynikało, że wierzyciel uznaje zarzut przedawnienia oraz, że zrzeka się dochodzenia przedmiotowej wierzytelności na drodze postępowania sądowego i przesłania tego oświadczenia w oryginale lub urzędowo poświadczonym odpisie, pod rygorem wytoczenia przeciwko wierzycielowi powództwa sądowego o ustalenie, iż wierzycielowi przysługuje wobec dłużnika wierzytelność, która z uwagi na jej przedawnienie, nie korzysta z ochrony prawa.

(pismo z potwierdzeniem nadania k. 10-11)

Pismem datowanym na 18 stycznia 2018 roku (...) Polska, działając w imieniu (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. poinformowało A. K., że nawet jeśli okazałoby się, iż roszczenie uległo przedawnieniu nie powoduje to jego wygaśnięcia. Zobowiązanie nadal istnieje jako niezupełne, które traci jedynie cechę zaskarżalności. Wskazali, że przedawnienie nie wiąże się z niedopuszczalnością skierowania długu do windykacji, a wszystkie podejmowane działania faktyczne i prawne mają na celu realizację prawa wierzyciela do odzyskania przysługujących mu wierzytelności na drodze polubownej.

(pismo k. 11)

Wszystkie powołane okoliczności Sąd mógł uznać za ustalone już na zasadzie art. 229 i 230 k.p.c. Zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym, a w myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dopatrywał się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości, co do ich prawdziwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Do przesłanek powództwa o ustalenie stosunku prawnego lub prawa należy istnienie interesu prawnego po stronie powoda w wystąpieniu z powództwem oraz istnienie stosunku prawnego lub prawa, którego powództwo dotyczy. Ciężar dowodu tych przesłanek spoczywa, zgodnie z art. 6 k.c., na powodzie (wyr. Sądu Najwyższego z 30 listopada 2000 r., I CKN 903/00 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z 21 listopada 1945 r., III C 733/45, OSN 1948, Nr 2, poz. 30). On też obowiązany jest przytoczyć fakty uzasadniające ten interes, przy czym muszą być one udowodnione, a nie tylko uprawdopodobnione. Interes prawny powoda musi istnieć obiektywnie, czyli zachodzić według rozumnej oceny sytuacji, a nie tylko subiektywny, to jest wedle odczucia powoda (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 04 lutego 1999 roku, II CKN 804/98, wyrok SN z dnia 21 lutego 1997 roku, II CKU 7/97). Interes prawny w sprawie o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa nie decyduje wprost o zasadności powództwa, a jedynie warunkuje możliwość

badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda, że dany stosunek prawny lub prawo istnieje (wyr. SN z 18.6.2009 r., II CSK 33/09, OSNC 2010, Nr B, poz. 47).

Powód, w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu, domagał się ustalenia, że wierzytelność nabyta przez pozwanego od (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. na mocy „Umowy cesji wierzytelności” z dnia 9 lipca 2009 roku, której dłużnikiem jest powód, wskutek podniesienia przez powoda zarzutu jej przedawnienia nie korzysta z ochrony prawa, powód nie ma prawnego obowiązku jej zaspokojenia i podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia przedmiotowej wierzytelności nie stanowi nadużycia prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c.

Podstawę prawną żądania powoda zawierał zatem art. 189 kodeksu postępowania cywilnego [k.p.c.], zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Powództwo z art. 189 k.p.c. może być uwzględnione tylko wtedy, gdy łącznie spełnione są dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny oraz wykazanie prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo istnieje (bądź nie istnieje). Pierwsza z tych przesłanek decyduje o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda, wykazanie zaś drugiej decyduje o kwestii zasadności powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27.06.2001 r., II CKN 898/00, Lex nr 52613).

Wyjaśnić należy, że interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. występuje wówczas, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa, rodząca lub mogąca rodzić negatywne skutki dla powoda. Niepewność ta winna mieć charakter obiektywny, tj. być uzasadniona konkretnymi cechami i okolicznościami wzajemnej sytuacji prawnej stron. Interes prawny rozumiany jako potrzeba wprowadzenia pewności odnośnie konkretnego stosunku prawnego lub prawa wystąpi z reguły wówczas, gdy potrzeba taka uzasadniona jest groźącym naruszeniem sfery uprawnień powoda, gdy zaistniał spór odnośnie konkretnych uprawnień, bądź gdy istnieje zagrożenie powstania takiego sporu w przyszłości. Interes prawny w ustaleniu konkretnych okoliczności na podstawie art. 189 k.p.c. będzie istniał przy tym tylko wówczas, gdy pozytywne lub negatywne orzeczenie Sądu (co do istnienia lub nieistnienia konkretnego prawa czy stosunku prawnego) pozwoli na wyjaśnienie kwestii niejasnych i doprowadzi do usunięcia sporu istniejącego lub zapobiegnie sporowi przysłemu. Strona nie będzie miała natomiast interesu prawnego w ustaleniu prawa lub stosunku prawnego w przypadku, gdy orzeczenie Sądu (nawet uwzględniające jej żądanie) nie będzie miało wpływu na wyjaśnienie sytuacji prawnej strony i nie doprowadzi do pożądanego przez stronę stanu pewności w sferze jej praw i obowiązków dotyczących konkretnego stosunku prawnego.

Interes prawny w wytoczeniu powództwa z art. 189 k.p.c. istnieje przy tym jedynie wówczas, gdy strona nie dysponuje innymi, bezpośrednimi środkami służącymi wyjaśnieniu jej sytuacji prawnej i obronie jej interesów. Co do zasady w orzecznictwie przyjmuje się w związku z tym, że nie ma interesu prawnego w wystąpieniu z żądaniem ustalenia ten, kto może poszukiwać ochrony prawnej w drodze powództwa o zasądzenie świadczeń pieniężnych (bezprzedmiotowe jest żądanie ustalenia istnienia obowiązku zapłaty w sytuacji, gdy powód może żądać zapłaty) lub niepieniężnych (np. gdy powód domaga się stwierdzenia naruszenia swych praw w sytuacji, gdy służy mu powództwo windykacyjne lub negatoryjne). Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy powód nie ma interesu prawnego w wystąpieniu z powództwem o ustalenie, że wierzytelność nabyta przez pozwanego od (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. na mocy „Umowy cesji wierzytelności” z dnia 9 lipca 2009 roku, której dłużnikiem jest powód, wskutek podniesienia przez powoda zarzutu jej przedawnienia nie korzysta z ochrony prawa, powód nie ma prawnego obowiązku jej zaspokojenia i podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia przedmiotowej wierzytelności nie stanowi nadużycia prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c.. Wobec aktualnie obowiązujących przepisów regulujących instytucję przedawnienia z mocy art. 117 k.c. ten, przeciwko któremu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia. Ponieważ prawo przedawnienia roszczeń wynika wprost z ustawy, to po stronie powoda brak interesu prawnego w żądaniu ustalenia przez Sąd, że wierzytelność nie korzysta z ochrony prawa wskutek podniesienia zarzutu przedawnienia.

Podsumowując, należy wskazać, że powód nie wykazał istnienia interesu prawnego w żądaniu ustalenia. Próżno szukać w pozwie, a także dalszych pismach procesowych materialnoprawnych przesłanek powództwa o ustalenia, a nie wykazanie interesu prawnego powoduje oddalenie powództwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. na zasadzie odpowiedzialności za wynik postępowania. Koszty pozwanego wyniosły: 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i taką też kwotę winien pokryć powód na rzecz pozwanego.

ZARZĄDZENIE

Doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem pełnomocnikom stron.